

İstesek de istemesek de şehirde yaşıyor veya yaşamaya çalışıyoruz. Ya da hasbelkader veya bil mecburiye bulunmak zorunda kalıyoruz. Her ne şekilde olursa olsun; netice itibarıyla toplumun bir ferdi oluşturuyor ve insanlarla teşriki mesaide bulunuyoruz. Dolayısı ile söz veya hareketlerimizle etkiliyor veya etkileniyoruz. İşte tam bu noktada, hiç düşünüyör muyuz; etkileme/etkilenme müspet manada mı oluyor yoksa menfi mi?

Maalesef bu soruya olumlu cevap veremeyeceğim.

Üzülerek ifade ediyorum ki; İstanbul'da yaşayan insanımızın büyük çoğunluğu, birbirine karşı nezaketini kaybetmiş durumda...

Eskilerin "İstanbul beyefendisi" dedikleri bir "beyefendi" tarifi varmış. Şimdi, tarihin tozlu raflarında duran eski İstanbul hikâyelerinde anılıyor.

Hanımefendiler için de aynı şey geçerlidir.

Bu duruma gelmemizin nedenleri üzerinde duracak değilim. Bir gerekçe de aramıyorum.

Sadece durum tespiti yapıp, birkaç örnek vermek istiyorum. Belki; bana hak veren olur da hep birlikte mutlu yaşamının yollarını buluruz diye...

Elimizdeki çöp, kâğıt parçaları, izmaritleri yere atmakla başlayalım. Tükürmek ve sümürmek (af edersiniz) çok olağan oldu. Duraklarda sıraya riayet etmemek. Otobüste büyüklere yer vermemek artık aksi düşünülemez gibi. Bir de otururken bacaklarımızı açarak, yanımızdakini rahatsız etmek var. Ön kapıdan inmeye çalışarak, binenleri engellemek v.s. Bunlar saymakla bitmez. Fazla uzatmadan birkaç gün önce yaşadığım bir hadise ile bitirmek istiyorum.

Cuma namazından çıkmıştım. Manava girdim. Delikanlıya isteklerimi söyleyip işlemleri yaparken, yine camiden çıkan, tahminen 55–60 yaşlarında başında takkesi, kırlaşmış sakalıyla güzel yüzlü bir müslüman! İçeri girdi. Girer girmez, o sırada iş yapan manava soru sordu.

–“Bunlardan başka domates var mı” diye.

Manav bir taraftan benim işimi yaparken bir taraftan gelen yeni müşteriye laf yetiştirmeye başladı. Tabii laflar uzadı. Manav benim işimi bırakıp, adamla ilgilenmeye başladı. Aşağıdan yeni kasayı çıkardı. Dayanamadım. Ben de müdahale ettim.

–“Sıraya dikkat et. Önce benim işimi bitir. Sonra ilgilenirsin” dedim. Manav tekrar benim işime yönelirken, –“sıra önemli” dedim.

Öteki müşteri cevap verdi

–“Ne önemi var” dedi.

Yani adam yaptığını o kadar normal görüyordu ki; işte bu mantığı beni gerdi.

–“Önemli olmaz mı” dedim. “Bu kul hakkıdır”

Başında takkesi, güzel sakalı, camiden yeni çıkmış bir müslüman!

Üzüldüm. Biz buyuz işte. Hani, “namazında niyazında adam” derler ya, iltifat cümlesi olarak.

Harama helale dikkat eden. İşte böyle bir adam. Ama bu adam kul hakkını bilmeli. Tabii sadece bu değil herkes bilmeli...

Toplu yaşama kurallarını bilmeliyiz. Saygıyı ve sevgiyi...

TOPLU YAŞAMA KURALLARINI BİLMELİYİZ

Gürcan ONAT tarafından yazıldı

Salı, 07 Mayıs 2024 01:26 - Son Güncelleme Salı, 07 Mayıs 2024 01:26

07.02.2010

Gürcan Onat